

БАРШАК

Іван Миколайович

*Випускник
автомобільного факультету
(1978)*

Начальник
автотранспортного цеху
ПрАТ «Запорізький залізничний
комбінат»

Народився 3 травня 1952 р. у с. Мировому Томаківського району Дніпропетровської області. Батько, Микола Каленикович, працював у колгоспі механізатором, а мати, Катерина Григорівна, була продавцем райспоживспілки. Батьки І. М. Баршака як заняті трудівники знали, що лише завдяки старанній, наполегливій та самовідданій праці можна досягти великих успіхів у житті, тому змалечку привчали сина до роботи, хотіли, аби той став непересічною особистістю, прожив довге та щасливе життя.

Іван Миколайович добре засвоїв поради й настанови найрідніших людей і вже з 12 років почав працювати у колгоспі, зокрема брав участь у збиранні врожаю.

У 1967 р. вступив до Марганецького гірничого технікуму на автомобільний факультет за спеціальністю «Експлуатація автомобільного транспорту». Після закінчення цього навчального закладу працював механіком в ПАТ «Марганецьке АТП-03134».

Із 1970 до 1972 р. проходив службу в лавах Збройних сил СРСР у Чехословаччині. Після демобілізації вступив на підготовчі курси Харківського автомобільно-дорожнього інституту.

Для Івана Миколайовича студентські роки були періодом розквіту його життєвих сил, порою великих мрій та задумів. Найбільше запам'яталися студентські зағони. І. М. Баршак їздив у м. Надим Ямало-Ненецького авто-

номного округу (Росія), возив зағин у м. Великий Бурлук Харківської області.

У 1977 р. Іван Миколайович обіймав посаду головного інженера об'єднаного студентського зағону в Харківській області. У 1978 р., після закінчення інституту, був направлений у ПАТ «Дніпрорудненське АТП-07068» майстром з ремонту автомобілів, а дружина, Валентина Анатоліївна (Єрохіна), яка також є випускницею автомобільного факультету ХАДІ, — техніком з обліку. На цьому підприємстві Іван Миколайович працював до 1995 р., спочатку головним механіком, а потім головним інженером. Дружина обіймала посаду начальника відділу праці, а згодом — заступника головного бухгалтера цього підприємства.

Із 1984 до 1986 р. був директором Дніпрорудненської автобазис № 21. Із 1996 до 1998 р. працював генеральним директором Виробничого об'єднання житлово-комунального господарства м. Дніпрорудне. З 2 квітня 2001 р. й до сьогодні працює начальником автотранспортного цеху в ПрАТ «Запорізький залізничний комбінат».

Іван Миколайович щиро вдячний викладачам альма-матер — надзвичайно майстерним педагогам, справжнім знавцям своєї справи, що відкривали юним, повним сил та енергії студентам великий та незбагнений світ науки і техніки, розкривали перевірені роками викладацької практики таємниці професійної діяльності, уміли просто пояснити складне, навчили так формулювати цілі та будувати плани їх реалізації, щоб у підсумку обов'язково досягти успіху. З великою теплотою Іван Миколайович згадує ректора університету А. М. Туренка, викладачів з великої літери — Н. Я. Говоруценка, В. М. Олексієнка, В. А. Перегона, Л. П. Гречка, Є. І. Капкову, С. Л. Голованенко та М. М. Альоксе.

Має чудову сім'ю. Ще у 1976 р. в подружжя Баршаків, студентів ХАДІ, народилися донечки-двійнята — велика радість та безмежне щастя Івана Миколайовича та Валентини Анатоліївни. Вікторія та Інна пішли стопами батьків — у 1998 р. закінчили економічний факультет Харківського національного автомобільно-дорожнього університету. Нині Вікторія живе і працює в м. Анапі Краснодарського краю (Росія), а Інна обіймає посаду інженера відділу організації праці та заробітної плати в ПрАТ «Запорізький залізничний комбінат».

Зліва направо: дочки Інна та Вікторія, дружина Валентина Анатоліївна, Іван Миколайович